

GAANDEWEG

Palliatieve Zorg AZ Sint-Lucas Gent

“Tender loving care”

Inhoud

Tender loving care	2
Over de grenzen	4
Ik wou	9
Mensen zien	10
Lentegroen	14
Amour	16
Weetjes	18
Lijst sponsoring	20

Heel vaak krijgen we op de afdeling attenties, kaartjes,... waarmee familieleden van een patiënt hun dank willen tonen voor de goede zorg die zij gedurende hun verblijf mochten ervaren. Deze woorden doen heel veel deugd en geven ons dikwijls ‘de boost’ om elke dag verder te doen en het beste van onszelf te blijven geven. En dat ieder het beste van zichzelf geeft, daar is geen twijfel aan, dat zie ik elke dag opnieuw gebeuren.

Toch blijft het belangrijk voor elk van ons om regelmatig eens na te denken over de vraag: welke zorg lever ik? Welke zorg wil ik leveren? Sluit de zorg die ik geef aan bij wat ik ten diepste wil en bij de visie die palliatieve zorg nog steeds uitdraagt?

De zorg op de afdeling is intens en kan zwaar zijn, zwaar omdat de noden van de patiënt zwaar zijn. Verpleegkundigen en vrijwilligers hebben elke dag hun handen vol met het zorgen voor, met het instaan voor de noden van de vrouw of man in het bed die vaak in vele facetten van zijn ‘zijn’ afhankelijk is geworden van de zorgverleners.

Het vraagt volgens mij dan ook een blijvende aandacht van elke medewerker om niet te verglijden in het alleen maar ‘doen’, hoe goed en zorgvuldig dit ‘doen’ ook gebeurt. Maar het is goed om af en toe eens te kijken of we in al ons druk bezig zijn, de essentie niet uit het oog dreigen te verliezen: de mens achter de patiënt, met heel zijn innerlijke wereld. Het blijft immers essentieel om verder te kijken dan het lichaam dat wil en moet verzorgd worden, de maaltijd die tijdig opgediend moet worden, de medicatie die op tijd moet

colofon

Werken mee aan dit nummer:
*Joke Almekinders, Toon Claeys, Nancy Criel,
Catherine Harotte, Luk Vermeulen*

gegeven worden, de dossiers die dienen ingevuld te worden...

Hiertoe kan het helpen even stil te staan bij de Bijbelse uitspraak 'wat gij niet wilt dat een ander aan u doet, doet dat ook niet aan hem' maar dan omgekeerd: 'wat gij wilt dat een ander aan u doet, doet dat ook aan hem'. Kan dit onze leidraad zijn om onze zorg altijd opnieuw in vraag te durven stellen? Om te blijven kijken waar de 'andere' noden liggen?

Het is vanuit dit kijken dat de weg steeds verder gebaad kan worden naar goede zorg, naar uitzonderlijke warm-menselijke zorg. Onze zorg moet immers uitzonderlijk blijven, gedragen door een diep-menselijk respect voor ieder – patiënt, familie, collega – die we mogen ontmoeten. Dat dit elke dag weer onze uitdaging mag zijn!

Nancy Criel

Over de grenzen heen...

Een impressie...

“Het leven in het hospice is eigenlijk echter. Hier wordt de dood niet weggestopt, zoals in het echte leven. De dood waart hier rond, hij is er gewoon. En daardoor lééft het hier.”

Uit: ‘De meeste mensen gaan hier dood’ – Katja Meertens

Maandag 24 februari, 7.15 u in de ochtend. Na een vroege autorit, bel ik aan de voordeur van het hospice Laurens Cadenza in Rotterdam. Een beetje met de kriebel in de buik, want ik stap die morgen een voor mij nog onbekende wereld binnen. Een wereld waarin ik opnieuw de schoenen van een stagiaire aantrek. Alhoewel toch ook niet helemaal onbekend, want centraal staat ook hier de zorg voor mensen aan het einde van hun leven.

Een wakkere en enthousiaste stem klinkt door de intercom en nodigt mij uit naar de tweede verdieping voor de patiëntenbriefing. Alhoewel ‘gastenbriefing’ wellicht een beter woord is. In Cadenza spreekt men immers niet over patiënten maar over gasten. Boven wacht het equipe verpleegkundigen en verzorgenden dat vandaag instaat voor de zorg. De nachtdienst brieft kort de bijzonderheden van de nacht door aan de dagdienst. Ik duik er dus gelijk in...

In de brochure van de instelling lees ik: het regionaal Palliatief Centrum Laurens Cadenza is een voorziening voor mensen met een levensbedreigende en ongeneeslijke ziekte én hun naasten. Er worden diverse vormen van zorg en ondersteuning op het gebied van palliatieve zorg aangeboden. Cadenza telt twintig bedden – en is daarmee het grootste hospice van Nederland - voor het opnemen van gasten en heeft daarnaast nog een polikliniek voor

palliatieve zorg, een consultatief palliatief team voor ondersteuning van de thuiszorg en is tegelijk inloopcentrum voor ieder die praktische informatie wil over palliatieve zorg. Ze staan ook in voor opleiding en wetenschappelijk onderzoek. Cadenza is een term uit de muziekwereld: het is een vrije improvisatie van de solist tegen het eind van het eerste gedeelte van een soloconcert met orkest. Heel toepasselijk dus voor een palliatief centrum waar de patiënt zelf mag bepalen hoe hij zijn laatste levensfase inricht.

Nu ik op deze week terugkijk mag ik zeggen: een trein aan indrukken is gedurende vijf dagen aan mij voorbij gendenderd.

Daar was eerst en vooral de Rotterdamse directheid en openheid, zowel bij de zorgverleners als bij de gasten die ik mocht ontmoeten. Een directheid die wij niet gewoon zijn. Alles lijkt er bespreekbaar. Alsof het woord ‘taboe’ niet in hun woordenboek is opgenomen. Ik hoorde er spreken over de dood met een vanzelfsprekendheid die ons niet eigen is. De dood die er doodgewoon is, er rondwaart. Maar tegelijk zo veel leven!

Alhoewel het er aan het begin van de week eerder rustig was – er waren vijf vrije kamers – duurde

deze rust niet lang. Niet alleen door de dagelijkse opnames van nieuwe gasten, maar ook door verschillende overlijdens (per week sterven gemiddeld 4 gasten in Cadenza).

Heel treffend vond ik het laatste ritueel dat bij alle overledenen gebeurt: het lichaam blijft er zolang als wenselijk op de kamer, toegedekt met een kleurrijk deken van patchwork. Wat mooi is, is dat geen enkele overledene de kamer verlaat op een brancard. Elk van hen wordt gekist op de kamer, een kist die afgedekt wordt met hetzelfde patchworkdeken en daarna buitengedragen wordt tussen een haag van zorgverleners en familie. Een zorgverlener noemt hierbij nog eens de naam van de overledene en leest bij het buitendragen een mooie tekst:

“Bij het weggaan.

Hier werd de tijd anders voor u en uw naasten. Hier ging een tijd voorbij, een mensenleven lang. Hier werden de laatste woorden gezegd, de laatste dingen gedaan om te kunnen gaan. Wij die u mochten ontmoeten, groeten u met respect voor wie u was.”

De overledene wordt uitgeleide gedaan tot wanneer de wagen van de begrafenisondernemer het

terrein verlaat. Intense momenten, waaruit een diep respect voor het leven dat er nu niet meer is zo heel erg voelbaar is. Je voelt dat het niet zomaar een lichaam is dat de instelling verlaat, maar een persoon die geleefd heeft, verdriet en geluk heeft gekend, betekenis heeft gehad. Het ritueel helpt de zorgverleners ook om de zorg af te ronden.

Opvallend is de rust in Cadenza, ook al lijkt het daar een overrompeling van mensen te zijn: verpleegkundigen, zorgkundigen, poetsvrouwen, vrijwilligers, stagiairs, artsen, artsen in opleiding, psychologen, maatschappelijk werk,... Heel veel volk dat er allemaal in burgerkledij rondloopt, zodat je nooit onmiddellijk weet met wie je te maken hebt. Er is geen onderscheid, elk heeft wel zijn eigen taak, even waardevol. Alhoewel er ook verpleegkundigen zijn die 'de witte schort' missen omdat deze toch meer duidelijkheid geeft en grenzen stelt.

Ondanks de drukte in het gebouw, is er evenwel heel veel rust in de gastenkamers die allemaal heel ruim zijn en elk voorzien van een grote badkamer. De deuren van de kamers zijn er gesloten, slechts een zeldzame deur staat op een kier. Dit zorgt er voor dat er veel minder spontaan binnen en buiten gelopen wordt door zorgverleners of vrijwilligers.

Het is een rust die door alle gasten als heel deugd-doend en nodig wordt ervaren.

Het is me opgevallen, en gesprekken met verschillende zorgverleners bevestigden dit, dat er in Cadenza bijzonder veel aandacht wordt geschonken aan het emotionele en het spirituele aspect van de zorg. Het fysieke wordt nooit uit het oog verloren, want totaalzorg vanuit de holistische mensvisie is ook daar belangrijk, maar de nadruk wordt bewust gelegd op dat wat een gast ten diepste bezighoudt aan de binnenkant. Zodat er op een mooie manier kan afgerond worden. Zodat het leven in rust en vrede kan losgelaten worden.

Ik mocht er ook een sterk uitgebouwde vrijwilligerswerking aan het werk zien (per dag 3 shiften van telkens twee vrijwilligers). Hun taken liggen voornamelijk in het gastvrouw of gastheer zijn voor de gasten en hun families. Zij zorgen voor de maaltijden, voor aanwezigheid, voor een babbel, staan mee in voor rondleidingen met families,... Ook de vrijwilligers hebben hier een goed gevulde dagtaak.

De 5 dagen in Cadenza waren een bijzondere ervaring waar ik heel dankbaar voor ben. Ik mocht enkele dagen met de bril van de eigen afdeling kijken naar een andere wereld. Na deze 5 dagen

mag ik met de bril van Cadenza weer naar de eigen afdeling kijken. En dat is rijk! Dat is waardevol. Enerzijds om de kracht en de sterktes van de eigen werking te mogen zien. Anderzijds om te durven zien waar wij nog kunnen groeien...

(voor wie een beeld wil krijgen van hoe het leven er in Cadenza aan toe gaat is het boek 'De meeste mensen gaan hier dood' van Katja Meertens een aanrader)

Nancy Criel

IK WOU dat ik wist wat het leven is.

Misschien is het wel een laatste strohalm waar ik mij aan vasthoud, net als iedereen, terwijl ik denk, ook net als iedereen, dat het leven een onafzienbaar korenveld is met duizenden halmen, wuivend in de wind, met klaprozen en bloeiende korenbloemen her en der er tussenin, onder een reusachtige hemel waaruit de zon naar beneden schijnt en waarin wolken zich opstapelen en weer oplossen. Het is een vierkante centimeter met één strohalm, in het schemerdonker. Ik laat die strohalm niet los.

*Uit: "Ik wou"
Portretten door Ingrid Godon
en teksten van Toon Tellegen
Uitgeverij Lannoo.*

Mensen zien

Annie, Catherine en Christelle, drie vrouwen van het palliatief supportteam van het AZ St.-Lucas. We luisteren in een rondetafelgesprek naar hun takenpakket, hun visie, hun zorgzame gedrevenheid. Annie en Christelle – verpleegkundigen met ervaring die via heel wat vorming en interesse in deze discipline belandden - en Catherine - psychologe met ervaring op de Palliatieve Eenheid nu ook deeltijds werkzaam in het supportteam.

Niet eens drie maal fulltime vormen ze toch voor de volle 100% het PST (Palliatief Supportteam). Ik ervaar een fijngevoelige interesse in wat ze te vertellen hebben en hoe voorzichtig ze inleidend beginnen *‘Wij voelen toch aan dat wat wij doen niet zeer geweten is in het ziekenhuis’*. De toon is gezet.

Het belang

Het is de opdracht van een Palliatief Supportteam een palliatieve zorgcultuur in het ziekenhuis te brengen. Patiëntenbegeleiding is daar een belangrijk deel van. Maar er zijn ook andere aspecten en opdrachten die we in de toekomst meer willen ontwikkelen en waar we aandacht aan willen geven.

Waar we gevraagd worden willen we de patiënt en zijn omgeving ondersteunen volgens de vier pijlers van palliatieve zorg. We zijn er ook om elk afdelingsteam te ondersteunen en advies te geven waar nodig. Op die manier wordt een breder draagvlak in het ziekenhuis gecreëerd om die gedachte uit te dragen. In ons ziekenhuis gebeuren heel veel mooie dingen, soms ook schrijnende...

De afdelingen erbij betrekken

Wij ervaren dat de ziekenhuisafdelingen niet altijd weten wat wij doen. Eén van onze verwachtingen is dat we de gelegenheid krijgen om ons meer kenbaar te maken, en wat wij doen in een ruimer kader te plaatsen.

We bestrijken in principe het ganze ziekenhuis. Er zijn afdelingen waar we dagelijks langs komen en voet aan wal hebben, er zijn afdelingen waar we sporadisch komen en andere waar we nog niet geweest zijn. Niet omdat we maar met drie zijn... we worden dikwijls gevraagd, maar... ook dikwijls niet. We gaan altijd naar een afdeling met de toestemming van de behandelende arts en we betrekken

Annie Verlee (links), Catherine Harotte (midden), Christelle De Weze (rechts)

altijd het afdelingsteam. Maar de vraag zelf naar het supportteam kan evengoed van de patiënt, van zijn omgeving, van de thuiszorg of van de teamleden van een afdeling komen. Op sommige afdelingen zijn we aanwezig op het multidisciplinair overleg.

Als we een oproep krijgen, wisselen we eerst informatie uit over de patiënt en het waarom van de oproep. Het gebeurt vaak dat de vraag naar begeleiding algemeen is. Het is dan aan ons om te detecteren waar de nood echt ligt. Het gaat zeker niet altijd over een opname op de palliatieve eenheid.

Het is een begeleidend aftoetsen van wat we kunnen, waar we kunnen tussenkomen, wat we kunnen doorgeven. We luisteren naar de patiënt, naar zijn familie, naar de arts en het team, geven advies, wisselen gedachten uit, ondersteunen waar we kunnen.

De situaties zijn vaak zeer verschillend. De bedoeling is dat de zorg die wij kunnen bieden geïntegreerd wordt in wat de afdeling kan en doet. Continuïteit van zorg is belangrijk. Als Palliatief Supportteam kunnen we soms de tijd nemen die men vaak op de afdeling niet heeft, zeker op vlak van comfortzorg.

Onze kwetsbaarheid

Het is toch wel zo dat palliatieve zorg een specialisatie op zich is. We zijn er ons van bewust dat wij te gast zijn op de afdelingen waar we komen. Wij brengen de zaken voorzichtig aan. Als je de patiënten in hun waardigheid laat, hun tempo respecteert, dan kan er veel.

Het vraagt een attitude méér van het lid van het Palliatief Supportteam. Het blijft altijd een tactische benadering. Soms ga je ietsje trager, omdat het belangrijk is dat je al de betrokken mensen mee hebt. Dat is een voortdurende afweging. Het is voorzichtig zijn. Sommige patiënten zien we een paar keer per dag, andere maar één keer. Dat is altijd relatief kort. Dat is onze kwetsbaarheid.

Signaal

Meestal komt de vraag naar onze mogelijke ‘betrokkenheid’ vrij laat. De moeilijkheid bij veel personeelsleden ligt ook nog bij het verschil tussen ‘wat is terminaal’ en ‘wat is palliatief’? Dat is niet altijd duidelijk. Vandaar dat we ook vaak te laat de vraag, hét signaal, binnenkrijgen.

Ook de omgeving van de patiënt is zeer belangrijk voor dat signaal. Eigenlijk kunnen wij nooit te vroeg gevraagd worden. Als je de kans krijgt om op tijd bij de patiënt te gaan, bouw je een relatie op. Van daaruit kan je werken. We zien de patiënt in zijn totale context, ruimer dan de patiënt alleen.

Geen aantallen

Elke dag is een verrassing. Ook al maken wij dagelijks samen een planning, we kunnen nooit inschatten wat zich zal aandienen. Bijvoorbeeld als de patiënt

slaapt of verzorgd wordt, als er bezoek is, komen we later op de dag terug. We kunnen opgeroepen worden voor een onverwachte crisissituatie, een ontslag voor de dag zelf, een wilsverklaring... We passen direct ons programma aan. Waar de nood het hoogst is, gaan we eerst. We leren prioriteiten stellen. Hoeveel interventies per dag? Dat is moeilijk te beantwoorden. Het is zo verschillend. Soms blijf je bij een patiënt een uur per dag, soms ga je drie keer langs. Een gemiddelde is niet eens aan de orde. Tussendoor nog onze administratieve zaken, vormingen, rondleidingen... er is nog heel wat naast het patiëntenbezoek. Al noemen we dat geen bezoek. We zien patiënten. *“Ik zou graag nog twee patiënten zien vandaag”* is de taal.

Samenstelling PST

Annie Verlee

Christelle De Weze

Catherine Harotte

Dr.J. Botterman

Nancy Criel

verpleegkundige

verpleegkundige

psychologe

palliatief arts en oncoloog

dienstverantwoordelijke

afdeling PZ en

verantwoordelijke PST

In onze kleinschaligheid doen we wat kan... Wat we doorkrijgen, proberen we op een zo goed mogelijke manier op te nemen. Wat we terugkrijgen van de patiënt en zijn omgeving is onze motivatie, niet het aantal patiënten dat we zien.

Vroegtijdige zorgplanning.

In het ziekenhuis nemen wij ook de taak op voor alles wat met vroegtijdige zorgplanning te maken heeft. Dat kan bij wijze van spreken voor iedereen zijn, dat staat buiten het palliatieve. De laatste jaren denken meer en meer mensen over het levenseinde, hoe zij de zorg zien op het einde van hun leven. Wat ze wensen of juist niet wensen...

We krijgen regelmatig vragen over het opstellen van een wilsverklaring. Er bestaat nog veel misverstand over wilsverklaring en euthanasie. Het Palliatief Supportteam kreeg van het ziekenhuis de opdracht om mensen daarin te begeleiden en bij een vraag naar euthanasie, het proces te begeleiden, samen met de arts en het afdelingsteam.

Verbonden met de palliatieve eenheid

Een ziekenhuis met een Palliatieve Eenheid is een meerwaarde voor het Palliatief Supportteam. Toch kan dit dubbel geïnterpreteerd worden. Als er in dit ziekenhuis over palliatieve zorg gesproken wordt

denkt men vaak aan de Palliatieve Eenheid. Daarmee verdwijnen wij als Palliatief Supportteam een beetje op de achtergrond.

Maar we kennen toch ook de andere kant: de meerwaarde. Het terugvallen op de waarden en de expertise van de Palliatieve Eenheid geeft vaste grond onder onze voeten.

Als team

We hebben als team een bureau in straat 60. In praktijk werken we heel dikwijls alleen. Gestructureerd overleg is er elke dinsdag: met Dr. Botterman, onze arts, Nancy Criel, onze verantwoordelijke en Toon Claeys van het pastoraal team. Daartussen overleggen we heel veel met elkaar over de feitelijke situaties waar we mee bezig zijn. Aftoetsen of we wel aan alles gedacht hebben...

Overleg is belangrijk voor de continuïteit van de zorg. Zo weten we van elkaar... in onze solo job.

We dragen ook echt zorg voor elkaar. We zijn een sterk team. Dat is echt.

Luk Vermeulen

Lentegroen

Ik heb een voorliefde voor gras. Als ik moet kiezen tussen een orchidee en een meter groen gras, dan kies ik voor het laatste.

Met alle respect voor de orchidee, maar het komt mij voor dat haar chique een beetje te opzettelijk is, en dat heeft het gras niet. Het is lief en nederig, en sprieten zijn sprieten.

Mijn voorkeur heeft het gras. Dat komt misschien ook wel een beetje door de kleur groen, die zo groen is door de gelijkheid van de sprieten afzonderlijk. Er zijn geen uitslovers bij die groener willen zijn dan een andere spriet.

Ja, ik ben een grasman, om precies te zijn, een gras- en rozen man. 'En wij dan?' hoor ik de tulpen vragen, en de krokussen en de margrietten, en de vergeet-mij-nietjes, en dan raak ik in verwarring, en kan alleen nog maar zeggen: 'Ach, alles vind ik eigenlijk even mooi. Al het levende van bloem en plant, en boom en dier, en vis en vogel en mens.' Maar een zwak voor het gras... dat houd ik.

Vorige week reed ik per trein langs de dijk van vroeger. Ik keek naar de helling met het groen gras. Het wuifde.

*Uit: 'Overdrijvende wolkenvelden'- Toon Hermans
Uitgeverij De Fontein*

Amour

Filmbespreking

Filosofen zeiden het al: dat we in het aangezicht van de dood pas echt het leven kennen. Michael Haneke, de regisseur van deze warm-intimistische en ingetogen film (november 2012), laat zien dat alles wat we daarover denken te weten gezichtsbedrog is.

Anne en Georges, de hoofdpersonages van de film, zijn twee gepensioneerde muziekdocenten. Ze hebben een volwassen dochter Eva die met haar gezin in het buitenland woont. Georges en Anne leiden een rustig bestaan tot Anne op een dag een beroerte krijgt. Wanneer ze het ziekenhuis verlaat, is ze aan één zijde van haar lichaam volledig verlamd. Anne verzoekt haar man om haar nooit meer naar een ziekenhuis te sturen.

De tijd die volgt, verzorgt hij haar met veel liefde, maar na verloop van tijd takelt Anne steeds verder af, fysiek en mentaal en wil Anne dood. Uiteindelijk verstikt Georges zijn vrouw met een kussen...

De film begint bij het einde. De deur van een Parijs appartement wordt door de brandweer opengemaakt. Een dode vrouw ligt heel alleen in bed, met

haar hoofd op een kussen vol rozenblaadjes... Deze proloog is even simpel als verpletterend. Dit begin is tevens het einde, zo loopt het af. Zo loopt het in zekere zin altijd af. De film toont ons hoe het zover gekomen is. Het appartement met zijn parketvloer en hoge plafonds, met zijn vele boeken en schilderijen en een vleugelpiano wordt ons langzaam maar zeker vertrouwd. En daarbinnen het leven van Anne en Georges...

Amour is ongetwijfeld de meest aangrijpende film van Haneke en tegelijk ook zijn meest intieme. De oorsprong van de film is geen nieuwtje uit de krant, of iets wat de regisseur uit een boek, een werk of een beeld heeft gehaald. Er zit een tweevoudige persoonlijke ervaring achter. De tante van Haneke, die hem heeft opgevoed, heeft op het einde van haar leven geprobeerd zelfmoord te plegen. De eerste keer heeft hij haar kunnen redden en toen ze wakker werd in het ziekenhuis vroeg ze hem “waarom heb je mij dit aangedaan?”. Bij haar volgende poging was hij naar een festival en toen is ze daadwerkelijk overleden.

Een tweede element dat een grote rol speelde bij het maken van deze film was de geheime overeen-

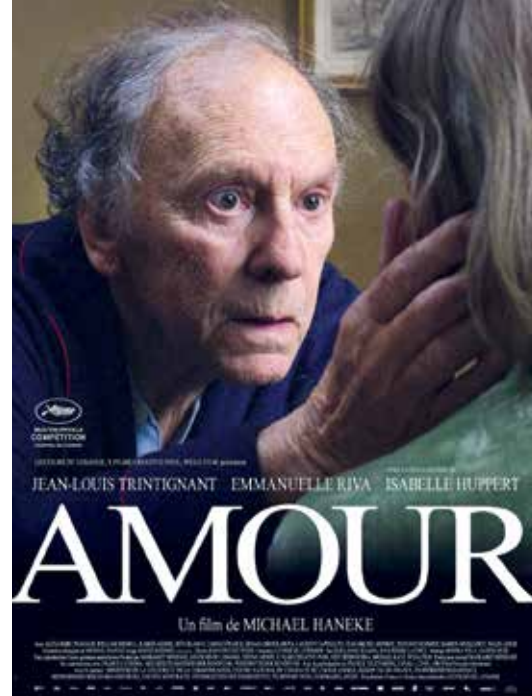
komt tussen zijn vrouw Suzie en hemzelf: “We hebben elkaar beloofd dat we er alles zullen aan doen om de ander niet te laten opnemen in een ziekenhuis of rusthuis”.

En dat is de uitdaging, de belofte die het personage van Georges aangaat ten opzichte van zijn vrouw. Hij zal die belofte moeilijk kunnen houden, omdat hij zelf oud en moe is. Hij moet op zijn eentje voor zijn vrouw zorgen die halfzijdig verlamd is. Bovendien takelt ze met de tijd verder fysiek en mentaal af.

De film verbergt uiteraard niets van deze weg naar en door de hel. Je ziet hoe moeilijk het is voor hem om haar eten te geven, haar te wassen, haar te verplaatsen.

Maar tegelijkertijd is het geen miserabele film. Haneke wilde bijvoorbeeld niet laten zien hoe je een oude vrouw een luier aandoet. Wel wat dat met die vrouw doet om een luier te moeten dragen. Wat dat met haar man doet.

Het thema van de film is niet de ouderdom of de dood, maar wel de lijdensweg van de geliefde. Hoe kun je dat aan? Hoe kun je daar mee omgaan? Het maakt *Amour* tot een film die je op jezelf terugwerpt. Op je eigen emotionele vermogens. Het is

tijdens het kijken bijna niet mogelijk om niet te denken aan eigen geliefden, vrienden of zomaar anderen die dood zijn, of ziek, of behoeftig, en de vraag wat je eigenlijk voor de ander kunt betekenen...

Juist doordat de film zich weerkaatst naar je eigen leven, blijft *'Amour'* nog lang nadreunen.

Nancy Criel

Weetjes

Ook al steken ondertussen de krokussen vroegd hun kopjes al boven de grond en ligt het jaarbegin al een tijdje achter ons, we willen graag delen dat ook dit jaar de Driekoningen op 6 januari op de afdeling hun beste lied brachten. Hartelijk dank aan alle koningen om op deze manier een moment van ontspanning en rijkdom op de afdeling te brengen.

Yogaworkshop

Door de grote vraag, organiseren we dit jaar terug een yogaworkshop 'Bewegingstherapie voor rug- en nekklachten', op dinsdag 06 mei 2014 in de St. Lucaszalen 1 & 2.

(sessie 1 van 15u tot 17u - sessie 2 van 18.30u tot 20.30u). Voor reservering, kan U zich wenden tot Joke (joke.almekinders@azstlucas.be of 09/ 224 52 03).

Wafeltjesbak 13 en 14 februari

In het teken van Valentijn, verkochten we volop hartenwafels. Ten voordele van onze afdeling, bakten Anne en haar team 4.000 wafels. Maar liefst 800 zakjes gingen de deur uit. We haalden met dit initiatief een mooie 2.950euro op.

Gedichtenavond

De Gedichtenavond 2014 was ook dit jaar een schot in de roos. Met woorden, beelden en muziek werd een uur van rust en schoonheid gedeeld met velen. De opbrengst die volledig ten goede komt aan de extra's voor de patiënten op de afdeling, was méér dan de moeite waard (€ 824). Hartelijk dank aan ieder die aanwezig was en die ons steunde met een milde bijdrage.

Met de Gedichtenavond ging ook het fotoproject van de afdeling van start. Niet alleen worden er op de afdeling pakketjes met 6 kaarten "Beeldende woorden" te koop aangeboden. Op elke kamer willen we met deze zelfde beelden wat schoonheid en rust aan de patiënt en zijn familie aanbieden.

Zoals elk jaar in januari organiseerde de Arteveldehogeschool Gent zijn buitenlands project rond ouderenzorg, levenseinde en palliatieve zorg. Studenten vanuit de hele Europese regio nemen deel aan dit boeiend en leerrijk project. In het kader hiervan bracht een groep van deze studenten op maandag 27 januari een bezoek aan onze afdeling. Als afdeling zijn we blij op deze manier aan dit project te kunnen meewerken. Het blijft immers onze maatschappelijke taak om onze deskundigheid en expertise kenbaar te maken en te delen met anderen die mee instaan voor de uitbouw van zorg in hun eigen land.

Geschenkenbeurs

De geschenkenbeurs resulteerde in een opbrengst van 11.230€. We willen iedereen die hieraan meewerkte hartelijk danken!

Lijst van sponsors van giften tussen 1 oktober en 31 december 2014

'Feestdagen' zoals Driekoningen, Valentijn en Pasen worden uitgebreid op de afdeling gevierd. Op die dagen worden onze patiënten nog eens extra verwend met een lekkernij of een kleine attentie. U merkt dat we de middelen die u ons schenkt heel nuttig besteden. Giften blijven van harte welkom!

Zonder fiscale aftrekbaarheid:

BE12 4400 3398 1192 (BIC: KREDBEBB)

BE98 8900 1440 1093 (BIC: VDSPBE91)

Giften die rechtstreeks worden gestort op bovenstaande rekeningen (Palliatieve Zorg Sint-Vincentius vzw) komen niet in aanmerking voor fiscale vrijstelling!

Wie een bedrag van € 10 of meer stort per jaar op één van bovenstaande rekeningen, krijgt automatisch dit tijdschrift thuis toegestuurd.

Met fiscale aftrekbaarheid:

Onze instelling werd door Caritas Hulpbetoon vzw aanvaard als project en komt als niet-erkende vereniging in aanmerking voor betoelaging. Voor giften vanaf € 40, die rechtstreeks op het rekeningnummer:

BE80 7765 9023 3377 (BIC: GKCCBEBB)

Caritas Hulpbetoon vzw

Liefdadigheidsstraat 39, 1210 BRUSSEL

worden gestort, zal u een fiscaal attest door Caritas Hulpbetoon worden uitgereikt.

U dient hiervoor wel bij de mededeling van de overschrijving VOORKEURPROJECT vzw Palliatieve Zorg Sint-Vincentius te noteren.

Van harte dank aan de sympathisanten, de verenigingen, firma's, die hieronder vermeld staan. Veel dank ook aan de anonieme schenkers en aan hen die voor en achter de schermen tijd en energie geven aan de realisatie van de fondsenwerving. Dank ook aan diegenen die met ons deelden naar aanleiding van hun huwelijk, hun jubileumviering, hun pensionering, het overlijden van een familielid,...

En natuurlijk ook dank aan hen die ons steunen via Caritas Hulpbetoon of rechtstreeks op één van de nummers van de afdeling.

Uw steun geeft ons extra motivatie om de zorg in de moeilijke afscheidperiode te blijven dragen. Hebt u gestort en vindt u uw naam niet terug, kijk dan even wanneer uw overschrijving werd gedaan. Misschien is het al wat langer geleden of nog maar onlangs en valt uw storting buiten dit kwartaal.

Indien niet, gelieve ons dan te verwittigen zodat we het kunnen nakijken. Stortingen voor de vernieuwing van abonnementen van minder dan 20 euro werden niet opgenomen in de lijst.

Abdij OLVR Van Nazareth, Brecht
Ackerman C., Gent
Alderweireldt, Zeveneken
Ampe M., Merelbeke
Ampe-De Maziere,
 Sint-Martens-Latem
anoniem, Brugge
anoniem, Gent
Apotheek Beirnaert, Heusden
Apotheek De Pannemaeker, Gent
Apotheek Du Faux, Destelbergen
Apotheek Verbeke-Van Thorre,
 Destelbergen
Baele-De Geest, Lokeren
Bakkerij De Waele-Clierinck, Lochristi
Bauwens E., Gent
Birka Design, Merelbeke
Bloembinderij Naudts, Lochristi
Bloemen Impuls, Laarne
Bloemen Roggeman, Lochristi
Bloemen Van Hove, Zaffelaere
Bloemisterij Luyckx, Destelbergen
Boekhandel Skoebidoe, Zaffelare
Bosman L., Horebeke
Botterman D., Evergem
Braekeleirs E., Mariakerke
Braekeleirs S., Sint-Amansberg
Bultincks M., Gent
BVBA Wim Van Kerckhove, Oostakker
Caritas Hulpbetoon, Brussel
Carrette L., Gent
Cassan M., Lochristi
Casteleyn A., Gent
Caves St Amand, Sint-Amansberg

City Lights, Ledeborg
Claeys-Bouuaert C.,
 St-Martens-Latem
Claeys-Bouuaert F., Mariakerke
Cnops B., Gent
Colruyt, Halle
Congregatie Zrs. H. Jozef, Gent
Coucke-Van Wesemael, Overmere
Creyf G., Gent
De Bruyne M., Dendermonde
De Busscher-Cattoir, Gent
De Clercq K., Lochristi
De Craene-De Groote Etienne,
 Oostakker
De Hemptinne G., Gent
De Hertogh G., Sint-Amansberg
De Ketelaere-Vantieghe, Melle
De Kimpe S., Zingem
De Loof D., Mariakerke
De Mangelaere-Dierickx, Evergem
De Paepe A., Adegem
De Pourcq L., Heusden
De Sloover E., Gent
De Vleeschouwer-Van Houtte,
 Wevelgem
De Vos G., Eeklo
De Waele F., Wetteren
De Wilde A., Lochristi
Debruyne G., Destelbergen
Debunne A., Gent
Delhaize, Beervelde
Delhaize, Heusen
Demasieres D., Oostakker
Demeester-Debruyne, Gent

D'hulst A., Lierde
Dick A., Munte
Dierickx J., Bellem
Electro Van Schoote, Lochristi
Floreat, Lochristi
Florist Poelman, Destelbergen
Goossens L., Waarschoot
Goubau B., Wetteren
Hemelsoet-Van Brakel, Gent
Hendrick-De Vreeze, Oostakker
Heylens K., Destelbergen
Jongbloet J.A, Melle
Kapsalon Carin, Beervelde
Kapsalon Van den Hove, Gent
Kint B., Gent
Liebaert Rosa, Brussel
Maenhout L., Eeklo
Maertens De Noordhout,
 Waterm-Boitsfo
Matthys A., Drongen
Mestdag-Wille, Lovendegem
Mestdah J., Gent
Meyhui S, Roeselare
Moreau G., Evergem
Neyts-Clauwaert, Nazareth
NV De Vreese-Van Loo, Lokeren
Nyssen, Zandhoven
Onderdonck N., Wondelgem
Pauwels W., Gent
Press Shop, Lochristi
Rabotvins, Gent
Saenen P., Meeuwen
Schoonheidssalon Lieve,
 Destelbergen

Schoutteten A., St-Amandsberg
Schoutteten-Lamerand, Ieper
Serck C., Gent
Serraes H., Lochristi
Slagerij Bollaert, Sint-Amandsberg
Steenhaut E., Melle
Sweets and Candy, Zelzate
Telesco Shop, Gent
Tierenteyn, Gent
T'Oud Kaashuis, Destelbergen
Tuincentrum Van Eeckhaut, Oostakker
Van Acker A., Gent
Van Acker E., Beervelde
Van Acker-De Clercq, Beervelde
Van Beneden M., Sint-Amandsberg
Van Bever M., Destelbergen
Van de Velde-Goethals, Evergem
Van de Walle M., Fent
Van Der Vaet J., Oostakker
Van Eeckhoutte M., Laarne
Van Eynde W., Gent
Van Nieuwenhuysse, Gent
Vermassen M., Sint-Amandsberg
Verschaffel-Van Laere, Lovendegem
Versele-Laga, Deinze
Verstraeten R., Aalst
Vertongen N., Zelzate
Vital, Nevele
Wauters-Van Landschoot, Oosteeklo
Willem P, Sint-Amandsberg
Willems Biscuits, Eeklo
Zrs. van Liefde, JM Noordprovincie
Zustergemeenschap Van
de Heilige Jo, Gent

Afdeling Palliatieve Zorg

AZ Sint-Lucas, straat 194, Tichelrei 1, 9000 Gent
tel. 09-224 51 94 – sppalliatieve@azstlucas.be

*Vragen in verband met dit tijdschrift en gift,
of over de werking van de vzw: Joke Almekinders
tel. 09-224 52 03 – joke.almekinders@azstlucas.be*

*Dit tijdschrift komt tot stand door de steun van
de vzw Palliatieve Zorg Sint-Vincentius*